

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР
ГОДИНА XII БРОЈ 1665

УВОДНИК

Ситуација у нашој општини се из дана у дан погоршава, како на економском плану, тако и у политичком животу. Време парадокса у којем се налазимо приређује нам константно невероватне теме и догађаје: када нам сточарство доживљава тешке тренутке, граде се фарме нојева; сад кад нам возови "миле" од Кикинде до Београда, форсирају се пруге од Темишвара до Сегедина. Сада хоће да од Кикинде створе град као да Кикинда то није. Не, њима је битан статус, из простог разлога, што на тај начин легално повећавају администрацију, те тако добијају нове "фотеље".

Вишеструко повећање цена комуналија, енергената, као и основних животних намирница, све лошија индустријска производња и све "тање" плате доводе ВАС. грађане Кикинде, у све тежу материјалну кризу. То су прави проблеми, проблеми који потискују све остале. Било би много боље да општинска администрација почне да испуњава своје обавезе и прекине туристичку шетњу по европским градовима, јер их народ није зато бирао.

Платформа о уставном положају Војводине, изгласана у Скупштини АП, јесте наставак договора о стварању Војводине Републике, и даље до осамостаљења, тј. отцепљења. Веома је забрињавајуће то, што се неки тајни договори, озваничени пре неколико месеци на председништву ДОС-а, већ увелико примењују у пракси.

То се поготово односи на стварање регија од осам мађарских општина, од којих су Ада, Чока, Нови Кнежевац, Кањижа и Сента у нашем округу. Договори у тим општинама су у поодмаклој фази, а само у Чоки и Кнежевцу још нису прихваћене и изгласане у Скупштинама.

Ми јесмо националисти и, као и сви нормални људи, сматрамо да је национализам позитивна и просперитетна покретачка снага. Историја је показала

да Срби, не рачунајући појединце, нису прелазили границу национализма и одлазили у шовинизам, иако су разни фалсификатори покушали да докажу супротно. Политика је одувек била прљавија, па тако нас, српске националисте, оптужују за све и свашта. У редовима Српске радикалне странке није било ратних злочинаца, нема мафијаша и лопова, нико од наших функционера није уплетен у политичке, корупционашке, криминалне и остале афере.

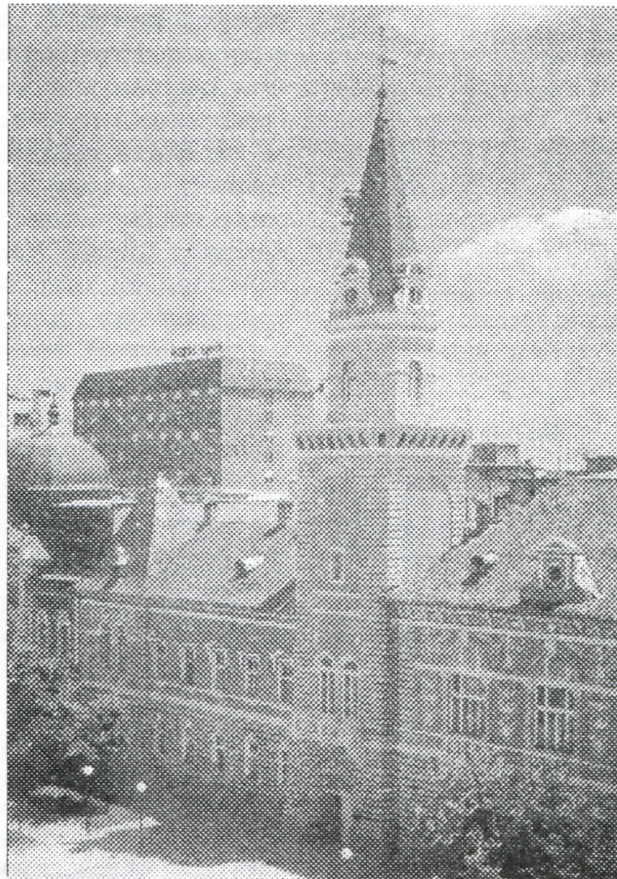
Наша, српска, трагедија је у томе што, како рече песник: "саградисмо кућу насред друма". Неки би да спале ту кућу и саграде своју, други да нас протерају и униште, па да нам се у кућу уселе. Примамо ми сваког госта, ако се као гост понаша. Примамо и нове, и поштујемо старе комшије, ако се као комшије понашају. А ако није тако морамо да се бранимо. Наш национализам је дефинитиван, дакле то је наша самоодбрана. Морамо се сами бранити, јер немамо на кога да се ослонимо. То је наша историјска коб. Сетимо се онога: "Ко се сам не чува, тог ни Бог не чува".

Замерају нам национализам. Замерају нам што смо нормални и што од других очекујемо да буду нормални: да Србин буде Србин, Мађар Мађар, Словак Словак, и тако даље, а не да измишљамо југословенску, а у последње време и некакву војвођанску, и ко зна још какву нову нацију. Окањимо се тих погубних мондијалистичко-масонских ујдурми. Такво ниподаштавање идентитета и национално

клонирање у Брозовој Југославији довело је до ескалације екстремних национализма који су потом прерасли у мржњу и шовинизам и довели до видели смо чега.

Национализам је кад волиш своје и поштујеш туђе корене, да би неко могао да те уважава. Такав национализам ми заступамо.

У нашем народу постоји изрека "ВЕРА НАС ЈЕ ОДРЖАЛА". Али и наша вера, православље, после педесет година тортуре и уништења од стране комуниста, иако победник, из тог невидљивог рата изашла је рањена и неотпорна на надируће болести. У нашем граду, поред осам званично регистрованих,

постоји још девет нерегистрованих секташких заједница за које се поуздано зна да делују на овим просторима. Наша Црква прати ову појаву, али сама не може да је спречи.

Поред дроге, то ускоро може бити највећа опасност за Кикинду и целу нашу државу, поготово што у своје редове регрутује и основце и средњошколце, делујући по кафићима, улицама, али и у школама.

Не можемо да схватимо какву штету веронаука може да нанесе младом човеку да бисмо се противили њеном враћању у школе као факултативни предмет. Ако могу природњаци да тумаче дарвинистичку теорију, зашто духовњаци не би тумачили старозаветну? Ако професори уче децу о великом праску, ужареним масама ..., зашто вероучитељ не би изнео библијску теорију настанка света.

Зар ово није сасвим демократски?

Уништавање српске националне свести, осим путем разбијања духовности, врши се наметањем латинице уместо ћириличног писма. Пођимо нашим улицама и покушајмо да пребројимо колико фирми има ћирилични, а колико латинични натпис. Сви смо свесни чињенице да медији диктирају трендове, а тренутни тренд уопште не иде у корист ћирилице. На њу се гледа као на застарело писмо кроз које се испољава српски национализам, на писмо које се у модерним европским државама не користи.

Сматрамо да никог не вређамо, а поготово не народе мањина, тиме што истичемо своју културу и своје писмо. Зар је логично да се употребљавају два па и три слова за један глас, ако располажемо азбуком која нам даје могућност да сваки глас означимо једним словом. Глуп је изговор да треба да користимо латиницу зато што сав свет користи то писмо и како не можемо у Европу са ћирилицом. Грци, на пример, користе своје писмо, па су чланице ЕУ, Нато-пакта, итд. Јапанци су најразвијенија нација на свету, а и даље пишу својим древним писмом.

Због тога што многи од нас не знају за самопоштовање, ми доживљавамо уништење нашег писма и културе.

Благоје Крајиновић

БЕЗ НАСЛОВА

Само народ који нема своју историју и част, мора тражити важне датуме своје прошлости копајући по туђим историјским архивама, тражећи неке вашарске датуме и проглашавати их за своје.

Српски народ је слободарски народ, поносан, коме слобода и држава нису поклоњене. Овај народ је крварио, жртвовао своју децу, своју младост. И данас крвари у својој рођеној земљи, захваљујући онима, који су заборавили да су им прадедови и дедови оставили кости на нама непријатељској, суровој албанској земљи. Овај народ има славну и болну прошлост, пуно значајних датума. Не знам како то све може да се заборави, и после двестот година, један вашарски термин туђе власти прогласи за Дан наше славне Кикинде.

Паранонично бежање од датума који су кључни, кулминира сада у главама тренутне, случајне власти.

Донели су одлуку да се избришу српски датуми и озваничи 12. новембар, дан када се неким папиром царица Марија Терезија у Аустро-угарској царевини умилостивила да, ето, Кикинду прогласи вашарским градом. Као да она, и без тог папира то не би била.

Не чуди нас став оних минорних, малих сепаратистичких странака оличених у коалицији која заговара самосталну Војводину и који сањају да им главни град буде Будимпешта.

Обмане и лажи, двоструки стандарди и превртљивост власти показује и сада давно откривено лице ове,

назови, политичке коалиције. Они су стварно толико огрезли у политичкој прљавштини, да је штета помињати их и прљати лепе српске речи.

Подсећамо поново да је наш став и сада, и заувек да се само 18. новембар 1918. године може славити као велики дан, односно празник наше Кикинде.

Благоје Крајиновић

ИЗ РЕЗОЛУЦИЈЕ ВОЈВОЂАНА 1918. ГОДИНЕ

Године 1918. на дан 18. новембра, Велика народна скупштина Војођана донела је историјску резолуцију о безусловном повратку у састав Српства.

"...Ми нисмо вером и језиком једно са Србима и Србијом, него смо кост од кости српске, једно по духу и судбини. Наши прадедови дошли су из срца Српства, из Метохије гоњени љутом невољом у ове крајеве, под својим патријарсима: Арсенијем III Чарнојевићем и Арсенијем IV Јовановићем, под својим војсковођама са својим духовним и привредним благом. Наше патње, које људи нису умели да цене, и наше заслуге које нису хтели да поштују, наградио је бог српском победом у овом светском рату и ми се враћамо у крило мајке Србије у састав Српства.

Са нашом имовином нашим установама и овом територијом на коју имамо природно право јер смо ту земљу знојем залили, наши стари крвљу натопили, животима платили, главама својим омеђали. Имамб међународно познато и признато право самоопредељења народа, јер смо ову територију живљем нашим населили и нашим црквама и манастирима окитили.

Одлучили смо да једно будемо са Србијом без услова, без преговора и без поговора..."

ВОЈВОДИНА ИЗ ДВА ДЕЛА

Мађарски сепаратисти у Војводини траже поделу ове северне српске покрајине на два дела. Успостављање мађарске регионалне самоуправе, превасходно се тражи за следеће општине: Ада, Бачка Топола, Бечек, Кањижа, Мали Иђош, Суботица - као главни град, Нови Кнежевац и Сента.

Сепаратисти сматрају да њима припадају сва насељена места на линији Сомбор Србобран Врбас - Нови Бечеј - Кикинда и као прете "они ће их освојити".

Тријански споразум

Тријански споразум потписан је у оквиру Версајског споразума 4. јуна 1920. године, у дворцу Тријанон код Париза, којом приликом су одређене обавезе Мађарске и војни услови које је она, као поражена страна морала да прихвати. Тада је одлучено да се окупирана српска Барања, српска Бачка и српски Банат врате у територијално државни састав Краљевине Југославије. Од тада па све до данас постоји озбиљна тежња Мађара да се изврши ревизија овог споразума.

Шта пише у новом сепаратистичком захтеву војвођанских Мађара?

1. Војводина у оквиру Србије, представља територијалну аутономију. Органи Војводине су Скупштина, Влада, Омбусман мањинских права, Врховни суд, Врховно јавно тужилаштво и Уставни суд. Скупштина Војводине се састоји од већа грађана и већа националних заједница. Чланови већа грађана бирају се по принципу један грађанин један глас, а делегације националне заједнице бираће Национални савет одређене националне заједнице.

2. Мађарска регионална самоуправа обухвата општине у Војводини у којима мађарско становништво чини већину (?), као и насељена места које се граниче са тим општинама, у којима је мађарско становништво већинско.

3. Седиште мађарске самоуправе је у Суботици. У њеној надлежности је усклађивање функционисања општине, просторно планирање, међурегионална и прекогранична сарадња, заштита животне средине, социјално старање, равноправна управа службеног мађарског, српског и хрватског језика, здравствена заштита, употреба националних симбола, именовање и разрешење руководиоца општинских, окружних и привредних судова, јавних тужилаштва, месних одељења унутрашњих послова, инспекција и управа прихода.

4. Национални савети су у очувању функције националних идентитета и одлучују о: васпитању, образовању, култури, информисању, равноправној употреби језика, заштити споменика културе, одржању веза преко границе, коришћењу националних симбола, доношења буџета и завршног рачуна, доношењу правилника о унутрашњој организацији и функционисању.

Благоје Крајиновић

ГОДИНУ ДАНА ПОСЛЕ

Пошто се навршава годину дана рада нове демократске власти која је ослободила Кикинду од исте такве демократске власти изабране још 1996. године, изнесимо нека запажања и утиске.

Ношена револуционарним заносом од 5. октобра и народном жељом за променама нова општинска власт је преко ноћи енормно подигла плате општинским функционерима, и на томе истрошила сву своју енергију и полет. Даље од тога није могла, или - није хтела. Све чега су се ухватили неславно је завршило.

Споменимо само неке бисере. Направили су праву пометњу у решавању проблема пијаће воде у граду и на локалним чесмама. Ни данас није јасно, како је изграђена чесма у "Микро насељу" у џамија стилу, без потребне документације и дозвола, а још увек се не зна да ли се вода са те чесме сме користити за пиће.

Покушај решавања градске депоније и одлагања смећа завршио се претварањем прилаза Кикинди и њене

окоLINE у општу депонију без граница. Шта је са утрошеним средствима за ту намену и путовањима у иностранство ради разгледања туђих депонија као да ове наше нису довољно репрезентативне.

Избори за Месне заједнице, одлагани још од 1994. године, када им је истекао мандат прошли су неславно уз невиђен бојкот грађана и катастрофалну организацију у општини. Локални ДОС је успео да за само пар месеци своје власти "охлади" грађане и да њихов одзив приликом гласања са децембарских 90% сведе на само 18% у марту.

Демократски однос према медијама и информисању резултирао је гашењем "Комуне", листа са четири деценије традиције. Прво су тражили да се она по сваку цену врати граду Кикинди, да би је онда гасили. Како објаснити образложење да је "Комуна" лош лист, а "Кикинске новине" квалитетан и модеран када је тираж "Комуне" бар четири пута већи од "Кикинских"?

Садашњи општински медији као да су завршили високе комунистичке политичке школе, јер за њих опозиција као што је СРС непостоји, нити је пожељна. Власт је алергична на аргументоване критике и не жели да им било ко квари ову летаргију и лично задовољство владања без обавеза и одговорности.

Где су само нестали толико експлоатисани појмови ДОС-а као што су независност медија, објективност, професионализам и право грађана на свестрано и објективно информисање? Где је сада ДОС као коректор власти?

Присетимо се само када су грађани затечени новим поскупљењима, падом стандарда и изневереним предизборним обећањима, гласно коментарисали високе зараде општинских властодржаца у по њима, сиромашној општини. Власт је увређено и охоло саопштила да полу-гладни радници, сељаци, лекари и просветари не разумеју шта је то антикорупцијски програм и модерни европски трендови. У преводу власт грађанима обећава светлу будућност, а себи је већобезбедила богату и безбрижну садашњост.

Увређена власт очигледно заслужује бољи народ, или пак наши грађани заслужују бољу и одговорнију власт.

Јер, ако је по оној народној да свако има власт какву заслужује, онда се ми, Кикинђани, немамо башчине похвалити.

Младен Копривица

Досманлије растурају Радио Кикинду

Праве се Енглези

Сада већ сви знају да досманлије упропашћују све чега год се дотакну. Видели смо да се "Комуна" угасила убрзо након што се усталичила нова досманлијска управа. По свему судећи, иста судбина чека и Радио Кикинду. Већина нових шефова и уредника је доведена

са стране. Познају ствари и људе, као да су "пали с Марса".

Из програмске шеме Радио Кикинде избачена је наша народна музика, па се сада на таласима нашег, градског радија чују углавном песме на енглеском језику. Пошто у Кикинди живи занемарљиво мали број Енглеза и нешто више оних који се "праве Енглези", то је изазвало вртоглави пад слушаности. Осим слушалаца, Радио Кикинда губи и своје раднике. Дугогодишњи, искусни радници сами дају отказе, а појединим бившим радницима, чак се и забрањује улаз у зграду "Комуне". У техници су засад остала и опстала само тројица из старе поставе (од пре октобарског пуча). Они служе за одрађивање компликованих захвата у монтажи, док остали неквалификовани реализују програм за "Енглезе". Нови водитељи, такође неквалификовани, обавештавају слушаоце нашег локалног радија о најсвежијим збивањима у Ванкуверу, Јоханесбургу или "блиској нам" Цакарти.

Све у свему неко је овде "пао с Марса" или се, ето, само мало "прави Енглез".

Владимир Крстоношић

ЧИЈЕ СУ НАШЕ СТОЛИЦЕ?

Део намештаја из ДЗНМ "Гусле" пресељен у просторије војвођанског покрета "Аутономија"

У Кикинди се у последњих неколико година издогађало толико глупости да смо већ на свашта оуглали. Скоро сам био спреман да тврдим да више ништа не може да ме саблзни, али авај? Недавно сам, тачније у недељу 21. октобра, доживео шок пред излогом канцеларије војвођанског покрета "Аутономија". Угледао сам мени добро познати намештај из просторија ДЗНМ "Гусле". Заборавили људи са спусте "шалукатре" и сакрију срамоту од очију јавности.

Питамо се: Сме ли ико ишта да узима од деце која чувају и негују нашу националну културу и обичаје, и то користи у своје политичке сврхе?

Да ли то кикиндски швабо-носталгичари имају амбицију да целе "Гусле" преселе код себе, па да уместо

српске националне културе негују њихове "фруштуке и ринфлајше" или су само прости гребатори и готовани?

За оне који не знају, треба поменути да су кикиндским "Гуслама" утоку радови на изградњи летње позорнице, реновирању просторија и оспособљавању толико потребног и дуго жељеног Клуба затвореног типа. Пара нема, па момци и девојке - чланови "Гусала", у своје слободно време, (између школе учења и проба), сами раде оне послове за које није неопходна стручна рука, не би ли како себи створили што пријатнију атмосферу за дружење, уз неговање националне културе и традиције. "Гусле" су до недавно вапиле за помоћ у намештају од кикиндских фирми: "Пошаљите нам старе столице из мензе, а ми ћемо их сами закрпити и офарбати!" Чланице хора девојака, оркестар и играчи, сами су изрибали столице и офарбали их уз помоћ родитеља у разне боје: плаво, црвено, жуто једнобојно и на туфне... Лично сам учествовао у радној акцији, па знам да се тога дана ни један "велики војвођанер" (или нешто слично) није удостојио да посети младе раднике. Такви у "Гусле" долазе само кад се путује на дуге стазе или се нешто слави. Ту су они и кад им нешто затреба: на пример, део намештаја за уселење, или део оркестра да им свира (за џабе, наравно) на промоцији у време предизборне кампање. Дошли они на готово и купили што им је потребно.

Радне акције су веома честа појава у "Гуслама" Увек су то добровољне радне акције са великим одзивом родитеља, деце и омладине. Оваквој здравој омладини треба давати "шаком и капом", а о "зајмљењу" од њих грех је и мислити.

У "Гуслама" има нашта да се седне али за Клуб у изградњи мораће однекуд да се донесе још столица и столова. Већ је донето нешто кафанског отпада. Сад ће то момци упристојити за потребе Клуба, чисто да има где да се седне, а "Бећари" ће да дођу по то чим им буде затребало. Можда се људи досете да им треба за страначке просторије и два три стола поправљена и офарбана у веселе дечије боје. Требало би очекивати да "Гајдаши и рабације" посете "Гусле" још који пут са намером да се изборе за "аутономију" старом бегешу чим се уради рестаурација (на рачун Друштва, наравно) или неком комаду ношње (разуме се - чим стигну нове). Стари бегеш, понеки опанак, шубара или лалине широке гаће могу, поред оних шарених столица, лепо да употпуне атмосферу у канцеларији војвођанског покрета "Аутономија" и да посведоче о образу кикиндских аутономаша.

Владимир Крстоношић

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник: Др Бранислав Блажић

Редакција: Благоје Крајиновић, Владимир Крстоношић, Младен Копривица